

Иван Михайлов: ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ НА БЪЛГАРЦИНАТА

Докато македонското освободително движение започваше в 1918 година — след един период от 5-6 години, изминали на Балканите във войни — изново с всенародни усилия борбата срещу наложеното на Македония робство, комунизмът се зае веднага да разстройва кадрите на това народно дело. Той се опита предимно сред емиграцията в България да си спечелва привърженици на македонска почва; и — не с цел да се води някаква борба за Македония, а само със задача да увеличава кадрите на Българската комунистическа партия, използвайки теглата, сиромашията и разочарованията на македонските българи, които дотогава бяха кипели в 25-годишна борба за освобождение и не бяха щастливи

да го получат.

Докато македонските организации проповядваха непартийност на македонското движение, комунистите подканваха всички емигранти да се опартизаяват, т.е. караха ги да се запишат в комунистическата партия. Безпартийността бе сметена от македонското дело като най-полезна тактика за събиране на повече македонски енергии против робството в Македония. Залисията в свободния български обществен живот би се оказала за мнозина македонски българи опасна в този смисъл, че тя откъсваше вниманието и мисълта им от напуснатото поробено отечество. Пред българина стоеше с всичкото поучение и примерът на посърбената моравска българска област; някогашните емигранти, прибрали се от тая област в свободна България, след като в родния им край бе дошла в 1878 г. сръбска войска, се погълнаха в личен живот и кариера, не създадоха никаква организация на моравските българи, не подигнаха моравския въпрос, не подкрепиха, колкото можеха, морално и духовно братята си в родния край и така делото на поробителя биде от самите тях в грамадна степен улеснено. Тоя пример сам по себе си поучаваше македонските емигранти и им посочваше по кой път да вървят. Ако бяха се разпокъсали измежду разните български политически партии, те не биха могли да издигнат и общо политическо знаме относно освобождението на Македония; защото разните партии имаха често и различни разбирания по този въпрос.

За комунистите обаче не съществуваше никаква друга идея освен социалната революция; те не се интересуваха от никаква тактика и от никакви грижи на македонското движение. Опартизанени до мозъка на костите си, те стремежливо действаха да разложат македонското общество и да го направят инструмент за болшевишки цели на Балканите. Знаеха колко динамика бе доказало то в борбите; правилно преценяваха, че може в чужбина да се прави добра спекулация с неговите високи цели; разбираха, че ще може да се извлече полза, като се манипулира и сред българската нация с моралния капитал на македонската освободителна идея. И потрошиха грамадни средства, изобилно

доставени от Москва, за да разбиват македонските организации. Борбата с комунистите е коствала на македонското движение скъпи жертви, но то успешно се бранеше от нападенията им.

Те не се задоволиха само с подравяне на емиграцията в България. Такива опити направиха даже сред емиграцията ни в Америка, но безуспешно.

Опитаха се да подравят и македонската революционна организация — ВМРО. Изпращаха въоръжени чети откъм България, за да превземат районите, организирани от ВМРО. Когато тия чети не успяха и се озоваха безпомощни сред народа, много от техните членове се поставиха чисто и просто в услуга на сръбската поробителска власт, да тормозят и избиват по-проявилите се българи из градове и села на Македония. В пряка услуга на сръбската полиция се поставиха няколко души и направо чрез намиращата се след 1923 година болшевишка централа във Виена, начело на която стоеха Димитър Влахов и Тодор Паница. Тия изпратени агенти водеха в Македония официално чети, въоръжени и издържани от сръбската власт, със задача да преследват македонското освободително движение. Чрез сръбските околийски началници те получаваха от Виена пакети с комунистическите вестници „Балканска федерация“ и „Македонско дело“.

Комунистите бяха във връзки и с неколцината известни ренегати в Македония начело със Стоян Мишев. Те по едно време си позволяваха да препоръчват, щото македонското движение да се „обединяло“, като се съставел нов ръководен център на ВМРО, в който да влизали и Тодор Паница, и... Стоян Мишев. Невъзможно е тук да се дадат много подробности за характеристиката на тия двама предатели на Македония, защото с престъпните им дела трябва да се изпълни цял том. Доста е да споменем, че Паница носеше навсякъде в джоба си не само болшевишки паспорт, но и сръбски, даден му от сръбската власт, а също и друг, издаден му и от гръцката полиция. Той замисляше с гръцките полицейски и военни власти нападение над македонската част, която се намираще в България; а на сърбите беше дал в услуга свои другари, като Вянето от Неврокопско и други. Стоян Мишев, презрян от цялото население в Македония, ръководеше цяла мрежа от сръбски държавни банди, които всяваха години поред ужас по долината на река Брегалница; неописуеми са жестокостите, извършени от тях над българите в Македония: грабежи, безчестия, побоища, убиване чрез всевъзможни мъчения, включително и печене живи хора и пр. Преди да се озове при сърбите и стане оръжие на полицията им, Стоян Мишев бе тръгнал заедно с Тодор Паница начело на голяма чета през Родопите към Неврокопско, откъдето населението малко по-рано бе прогонило Паница и бандата му заради вършените от тях безчестия. Въпросната чета, имаща за цел наново да въдвори Паница като деребей в Неврокопско, биде разбита от въоръженото население и водачите ѝ наскоро се озоваха в Сърбия. Стоян Мишев открито и шумно, а Паница по-тайно и безшумно. И двамата поведоха със себе си по няколко души ренегати. За всички потресни зверства, извършени от тези ренегати на сръбска служба, за всички измъчени хиляди поробени българи, за живо погребаните, за живо опечените на огън, за безбройните предателства моралната отговорност пада еднакво върху Стоян Мишев и Тодор Паница. Наказанието над Стоян Мишев бе почувствувано от народа като Божи пръст.

Този безкрайно пропаднал човек, изменник на народа си, комунистическата централа препоръчваше на македонското движение да го приеме във

върховното свое ръководство. Чрез тая препоръка комунистите за лишен път идеха да покажат колко малко те се интересуват от Македония и колко близко до себе си са чувствували — понеже е вършил полезно тям рушително дело — Стоян Мишева. А Паница бе станал покрай Димитър Влахов втората важна личност на виенската комунистическа централа, която между другото — според изнесените от български държавни органи данни и по други свидетелства — устройвала е редица конспирации и в България, а не е била без участие и в подготовката на прочутия атентат в софийската катедрала. Тая централа приближи до себе си и интимния другар на Стоян Мишев, ренегата Славе Иванов, съчини му даже брошура — понеже той бе необразован и почти неграмотен човек — против ВМРО и го насърчаваше в деянията му срещу собственото му отечество.

От всичко туй — макар и съвсем бегло споменато тук — става ясно по какъв начин „социалдемокрацията“ на Сталин е „водила“ сметка за българщината в Македония, за нейното робство, страдания и идеали. Откак наново се появи на сцената след първата голяма война македонското движение, то никога и нито с една дума не само не е било представено от комунистическия печат в правилно осветление, но неуморно е било клеветено, злепоставяно, изопачаван е бил целият му образ. Нито в един момент комунистите, доколкото ги имаше на македонска почва, не са работили срещу поробителя за спасяване на нацията. Те са работили само под чужди команди, за интереси, чужди на Македония. Затова са били всякога противници на македонското народно дело. И когато са се показвали привидно лоялни към него, то е било само временна тяхна тактика; чакали са само сгодния случай да му изневерят и да му забият нож откъм гърба. Типично такъв пример е въстанието в Горна Джумая и Разлога през 1923 г. Тия хора бяха дали честна дума, че ще бъдат лоялни членове на македонското движение. По заповед на далечната комунистическа централа казаното комунистическо ядро се бе дигнало с оръжие в деня, когато из цяла България избухна известното септемврийско въстание през 1923 г. При това тия хора си бяха послужили с оръжието на македонската организация, което бяха взели от нея под клетва за вярност. Техният акт бе от естество да вкара македонското дело в конфликт с тогавашната българска военна власт, а оттук можеха да произлязат съвсем нежелателни резултати, главно проляла би се съвсем излишно доста българска кръв в селата и градовете на Петричкия окръг. ВМРО се показва великодушна и никого не наказва в Разлога. Но в Горноджумайско комунистическата група се беше противопоставила с оръжие и поради това даде известен брой жертви. Във връзка с това комунистите из целия свят бяха затръбили наново срещу ВМРО.

Проследете комунистическия печат след 1918 година във връзка с Македония и ще установите, че той е писал съвсем малко против поробителите на тая страна. Твърде много, без прекъсване, е писал той на български и чужди езици против македонското освободително движение. Това е вършил, защото целта бе да се премахне това движение или всецяло да бъде подчинено на комунизма. Премахвайки него, болшевишкият център е смятал, че ще може да влияе върху македонското население в своя дух. Пропагандата, атаката против македонското дело е водена в комунистически мащаб — чрез пилеене на грамадни средства — и с комунистически методи преди всичко с неизменни лъжи и вечно отминаване на истината.

Например в последно време сам Димитър Влахов, стоящ начело на болшевишката власт в Македония, разправяше пред група негови слушатели в Скопие, че ВМРО е избила в малкия Петрички окръг на Македония 5000 — и словом пет хиляди — души. Най-доброто би било Влахов и неговите колеги в София, също като него болшевишки агенти, да напечатат една книга, в която едно след друго да нанесат имената на тия 5000 души избити с указание на родните им места, занятията им и други данни. Но влаховци не се хващат на такава въдица. Те пускат лъжи, където им попадне, и разчитат, че мнозинството от хората са наивници и ще вярват лъжите: а в туй време непрекъснато унищожават хора, които не мислят както тях. Когато болшевизмът си отиде от българските земи, ще може да се преброи колко десетки хиляди души е избил.

Няма съмнение, че македонската борба е много повече изопачавана от комунистите, отколкото от поробителите на Македония. Сега вече те се заеха да изопачават образа и на самата наша нация.

Измежду най-любимите им нелепости, разпространявани по адрес на македонските организации и движение, е например тази, че те работили за разединение на балканските народи, Всъщност никой повече от тая организация не е за помиряването и обединението на Балкана. Македонските дейци, бидейки добри българи, са се отказвали доброволно от присъединение към България, търсили са обособление на Македония чрез автономия или самостоятелност с цел да премахнат и враждите между балканските държави. Поради тая им позиция те неведнъж са влизали в остри конфликти с български правителства, партии или обществени течения. ВМРО води някога и известната борба срещу софийския Върховен комитет и го победи тъкмо в името на тия си разбирания. Комунистите, които потискат всички балкански народи, искат да представят своята акция и политика като акция обединителна и спасителна за Балкана. Но тази им акция не е спасителна преди всичко за туй, защото те са нищожно малцинство в средата на всеки от балканските народи, а се налагат над мнозинството. Тя е против интересите на тези народи и за това, защото ги подчинява на една чужда държава. От друга страна, тяхната политика не е полезна за Балкана поради обстоятелството, че тя цели да наложи на полуострова някакво югославско господство, когато се знае, че другите народи на полуострова - гърци, турци, албанци, румънци - наброяват толкова милиони души, колкото и всичките южни славяни, взети заедно, а с турците от самата Турция стават много повече; трябва винаги да се има наум, че Турция живо се интересува за Балкана и с единия крак тя е все пак в Европа. Едно югославско господство на полуострова носи не помирение, а разделение на народите, не мир, а война. Тия неща са били известни на македонското движение отдавна. В неговата програма никога не е съществувал идеал за югославянско господство, нито изобщо в нея се забелязва някаква югославска идея. Македонското движение се е борило за свободна Македония, приемало е, че тя може да стане член например в една балканска федерация, където всички ще имат еднакви права и отговорности. Такава федерация прави невъзможни всякакви вражески блокове, надмощия и конфликти на полуострова. По възгледа на македонското движение и в интереса на Македония е много повече за предпочитане даже една голяма Дунавска федерация, която да обхване и Македония като равноправен член, отколкото една голяма Югославия. И тук не е излишно да се изтъкне, че специално македонските българи под покрива на Югославия са

били изложени само на робство и денационализация; това бе по-рано в кралска Югославия, това е и днес в болшевишка Югославия.

Любима тема на болшевиките е и обвинението, че македонското дело било „фашистко“. Уставите на македонските организации — легални и нелегални — са останали почти непроменени от 1893 година до днес. В тях няма никакви следи на фашистки разбирания. Нито една македонска организация, конгрес или ръководна личност нито устно, нито писмено до днес не са препоръчвали фашизъм. Принципът на диктатурата и водачеството не е известен и не е предвиден в македонските организации. Диктатура и водачество препоръчват комунистите. Македонското движение е много по-старо от фашизма; той се явява на сцената около 30 години след появата на македонските организации. Идеалите и целите на това движение не са имали нищо общо с конкретните цели, гонени от фашизма. Македонското движение е една народна борба за свобода, за национално запазване преди всичко; то си остава и до ден днешен със същите цели — завчера срещу турската власт, вчера срещу сръбската и гръцката, днес — срещу болшевишкия режим. Смешно е да се твърди, че македонското дело е фашистко. А още по-смешно е комунистите да изкарват себе си за „демократи“. Твърде често те разправят, че само чрез тях нашият народ щял да напредне стопански и социално.

Болшевиките, както се знае, искат да убедят света, че преди тях изобщо никой друг не се е грижил за народа. Без много шум обаче македонското движение е положило големи усилия за икономическото и социално издигане на народа в Македония. Още във времето, когато комунистическата партия бе в пелените си в България, ВМРО, макар че бе ангажирана в тежка въоръжена борба срещу турското робство, постигна големи резултати за народа в икономическо отношение. Преди всичко тя успя дотогавашните истински роби селяни да направи собственици на земята, която от векове обработваха в полза на едрите земевладелци бегове. И много други неща македонското движение на дело прокарваше сред поробения народ. Ако Македония би била свободна един ден и уредена така, както ВМРО е мечтала, тя сигурно ще бъде земя много по-добре уредена, с народ далеч по-задоволен, отколкото народите под болшевишкия режим. Тя не би затворила границите си за наблюдението на чужденци, както това е случаят Русия; обратно, тя спокойно би могла да покани всекиго да погледне как се реализират възжеланията на един борчески народ. От нито една стопанска и социална мярка на ВМРО народната маса не би се отвращавала, както сега е случаят с мнозинството сред всички народи, където болшевишкият ботуш е стъпил. Селячеството и работничеството, известно в Македония под името еснаф, са били най-добрата опора на ВМРО. Защото дълбоко са били уверени, че тя застъпва истинските им интереси.

Върши се и истинска фалшификация на македонското движение. Димитър Влахов и пет-шест души негови сателити искат да изкарат едва ли не за централна фигура в македонското дело Яне Сандански. Премълчават, че Сандански бе само обикновен окръжен войвода на един македонски революционен окръг, и то най-малкия — Серския, — и че в този окръг повече от половината революционизирано население бе против него. Общият конгрес на ВМРО бе осъдил Сандански като разколник. Името му стана малко по-известно, откакто на своя глава, като разколник, за пръв път в средата на ВМРО си послужи с оръжие, за да убива нейни представители; а също и поради това, че извърши прегрешения спрямо националните интереси на българщината в

Македония. Но най-много е станал известен поради жестокостта си — извършил е безброй убийства; върховистите твърдят, че само в Мелнишката област е избил към четиристотин и седемдесет души. Главно комунизираните неколцина негови привърженици като Влахов разправят, че само Яне Сандански бил за автономията на Македония. Това не е вярно. ВМРО изцяло бе за автономия. Нейният устав е изработен с изрична цел — автономия — десет години преди Сандански да се е появявал в редовете ѝ. А Влахов, като провежда фалшификацията за сметка на македонското освободително движение, никога не е бил последователен в убежденията си. През време на първата велика война той стана окръжен управител в гр. Прищина; назначен бе от българския министър-председател д-р Васил Радославов. Добре запознати с тогавашните работи лица често са разправяли, че Влахов по това време е подавал тайни рапорти до Радославов, в които е препоръчвал мерки за по-бързото и успешно побългаряване на косовските албанци. Днес пък провежда в Македония мерките, чрез които да се унищожи българското име на собствената му нация. Всички тия неща показват колко комунистите са далеч от истината, колко те нямат нищо общо с македонското движение. С него впрочем те имат и множество големи идеологически основни различия.

И другаде споменахме вече, че македонското движение е преди всичко дело надпартийно, общонародно. А болшевиките са една партия, по-скоро едно партизанство в най-лошия смисъл на думата.

Македонското движение е напълно самостоятелно. За защита на своята самостоятелност то е водило тежки борби и с чисто български фактори. А болшевизмът има като основна своя догма подчинението на една централа. Тая чужда централа за българските комунисти се намира отдалечена на четири хиляди километра. На македонска почва значи комунистите не са нищо друго освен нови, червени върховисти, Някогашният върховизъм бе едно движение, изходящо от София, и целеше в основата си, щото македонската освободителна борба да се направлява от София, а Македония да се присъедини един ден към България. Разгледани работите обективно и спокойно, едно такова движение се явява хиляди пъти по-логично и разбираемо, отколкото един червен върховизъм, който би искал македонското движение да се направлява от Москва и в Македония да се върши една болшевишка политика, а българската нация да се обезличава.

Македонското движение обема в редовете си целия народ - т.е. и бедни и богати, и прости и учени, и мъже и жени. То приема в редовете си хора с различни убеждения, стига те да се подчиняват на уставите и да се борят за целите на движението. Докато болшевиките са чисто класово движение; те смазват всекиго, който не мисли като тях.

Идеалът на македонското движение е една свободна и демократична Македония. Системата пък на болшевиките е диктатура, обезличаването на отделния човек, полицейското всесилие.

Още с установяването му в Македония болшевишкият режим обяви въвн от законите българското име и нация. На всички българи се заповядва занапред да се наричат „македонци“. Живеещите в Македония албанци, турци, евреи, аромъни, цигани също така трябва да се отучат да наричат славянските си съжителни българи.

В 1913г., с установяването на сръбското владичество, в Македония бяха затворени 641 български училища, 761 черкви. Учителите, на брой 1013 души, и

свещениците, на брой 833, бяха изгонени от сръбската власт. Македонската освободителна борба, която се води срещу сръбската тирания в течение на 25 години, имаше като своя голяма цел връщането правата на българската нация. Сърбия, по-късно Югославия, беше длъжна да отвори тези български черкви и училища и да не пречи на създаването на нови. Ако болшевишкият режим би искал да мине като освободителски за македонските българи, той трябваше преди всичко да им възвърне училищата и църковната свобода заедно със свободно изповядване на националното им име, вместо наново да затвори българските училища и черкви, които временно бяха възстановени между 1941-1944г., когато България управляваше ози дял на Македония. Значи, болшевишкият режим по отношение на българщината в Македония върши без разлика същото, което вършеше сръбският режим.

Болшевиките се заемат да създават за македонските българи един нов книжовен език от българския диалект, който се говори в най-северо-западния кът на страната, към Скопско-Тетовско-Кичевско. Примесват в този диалект безброй сръбски книжовни думи с явно предопределен план. На въпросния диалект българският народен будител Кирил Пейчинович, родом от с.Теарце, Тетовско, е написал книга за „простия български народ“ преди около 150 години. Изрично бе изтъкнал, че книгата се пише на „препростейший болгарски език“, с което именно ни показва, че това е говорът на славянското население в Северозападна Македония, посочено и от него за чисто българско.

За успешното постигане на определената задача — денационализация на македонските българи болшевиките са взели и редица други мерки. Така например проповядват, че не българи, а „македонци“ са всичките намиращи се в България емигранти, които в течение на десетилетия са напускали Македония във връзка с революционните борби. по-нататък обявяват за македонци и ония към двеста хиляди души българи, живеещи в Източна Македония, около планината Пирин, и намиращи се в границите на България от Балканската война насам. За да придадат на твърденията си по-голям ефект, наредили са на послушните си сателитни групици в България, като кръжока „Звено“, да говорят за македонските българи като за друга нация, забраняват на македонската емиграция от България да има чести връзки с Македония, да прави посещения и пр. Тъй както са тръгнали, за вярване е, че болшевиките са в състояние да възобновят по сръбско-българската граница към Македония телените мрежи и вълчите ями, които Сърбия бе издигнала, за да дели духовно, културно и национално българщината.

Никаква българска книга не може да се печати в Македония, никакъв български вестник там не се издава. Няма съмнение — както сръбската власт по-рано, така и болшевишката днес ще се възпротиви там, ако някой рече например и Светото евангелие да притежава на български език. При това предприето е генерално фалшифициране на цялата вековна история на българската нация в Македония. Използува се и най-малкият случай, за да се насъсква македонското общество срещу българщината, да се отдалечава от нея и й става враг.

Останалите националности в Македония са признати от болшевишкия режим такива, каквито си бяха и по-рано — турци, албанци и пр. Болшевишкият режим полага специални грижи, за да осъзнае в Македония и циганите като нация; устройва курсове по езика им, готов е да им отвори училища. Горко само на оногова, който пожелае да се нарече българин. А тъй очевидно е, че името македонец може да бъде и е всъщност само едно географско понятие. Че е

македонец, ще ви отговори и гъркът, и аромънецът и албанецът, роден в Македония. Но толкова векове са минали и никой от тях не смята, че спада към някаква „македонска“ нация. Ако в Македония попитате и турчина какъв е, и той ви отговаря също, че е македонец, което буквално преведено значи „от Македония“. Понятието македонец — „македоняли“ — означава само, че лицето произлиза от Македония, а не съществува някаква македонска националност. Така с право друг българин ще ви каже, че е добруджанец, което значи, че е от Добруджа, или тракиец, което значи, че е от Тракия. Селяните в Западна България, особено в Софийския и Кюстендилския окръзи се наричат „шопи“, а във Видинския, донякъде и във Врачанския окръг се наричат „торлаци“. Но кой би посмял да твърди, че съществува една добруджанска или тракийска, една шопска или торлашка нация? В средата на всяка нация съществуват такива географски или провинциални наименования.

Така наречената, с откраднатото име на ВМРО, Виенска канцелария (ВМРО обединена) бе само едно обикновено крилце на комунистическата партия и нейната акция. Димитър Влахов, ренегат на стари години — верен член на БКП, — с нескриван яд пише в своя дневник, че един ден неочаквано, тъкмо когато вестник „Македонско дело“, издаван от него, бил под печат, дошло нареждане от Георги Димитров, че „ВМРО обединена“ трябва веднага да се закрие. Влахов се принудил да махне от печатната машина започнатия брой на вестника. Ето до каква степен тая „ВМРО обединена“ бе само жалко клонче на БКП и оръдие на Коминтерна. Във всеки случай и чрез това всекиму става ясно колко популярно и обичано бе всред народа ни името на ВМРО, та ако не го откраднеха комунистите, не биха могли да подмамят никого всред миналото наше поколение, изцяло българско.

Коминтерна поверява изготвянето на резолюция по македонския въпрос на поляка Валецки, които „няма и понятие по македонския проблем“. Димитър Влахов (редко срещан в световната история предател) му помага с изготвянето на резолюцията, която е утвърдена на 11 януари 1934г. на заседание на Политсекретариата на Комунистическия Интернационал с протокол 207...

По преценка на множество наблюдатели най-популярна проява на Българската комунистическа партия по време на войната, а известно време и след нея бе така нареченият „Отечествен“ фронт, чийто гръбнак бе тя. А във Вардарска Македония пък особено явление бе появата и проявата на черногореца с псевдоним Темпо (истинско име Светозар Вукманович). Колкото за учудване, толкова и за смях, той дойде там, за да дава указания как да се урежда македонският въпрос по волята на чужди сили и без знанието на нашия народ, който цели двадесет и три години бе съвсем основателно срещу всичко югославско.

Българската комунистическа партия и югославската се стараеха да вървят уж по една линия относно този класически балкански въпрос — македонския. И двете страни поддържаха уж, че са за независима Македония, както някога бе решила и Югославската комунистическа партия на Третата си конференция след Първата световна война. Но скоро се явиха недоразумения помежду двете страни и започнаха да се нападат тъкмо във връзка с македонския въпрос, надвиквайки се взаимно и публично: „Вие сте взели позицията на Иван Михайлов!“

Стигна се дотам, щото командуваните от Белград комунисти, да агитират, че образецът на Швейцария бил назадничев, т.е. уредбата на Швейцария била

ръждясала работа, която не представлявала волята на народа; и че идеята на авантюриста и мегаломан — да не говорим за кръвник — Тито била спасителна за народа ни в Македония.

Какво излезе накрая? Излезе това, на което всички бяхме свидетели и отдавна знаем: печалбата за Белград бе тая, че успя да внесе разкол между българите, както пророкуваше преди сто години още Стоян Новакович. А за България като държава, резултатът е този: никое нейно поражение (нито това свършило с договора в Букурещ през 1913 година, нито онова от Ньой от 1919 г.) не нанесе на българщината такъв удар, и то безсрамен, какъвто нанесе договорът след Втората световна война, сключен в Париж през 1947 година.